

Гуллівер повертається

ЯСКРАВА КНИЖКА ЗА МОТИВАМИ ОДНОЙМЕННОГО
Анімаційного фільму «Гуллівер повертається»

**Захоплива новелізація карколомної пригоди
від Джонатана Свіфта**

Ідея мультфільму студії «Квартал 95»

Запеклому мандрівнику та авантюристу Гулліверу надходить терміновий лист з Ліліпутії. Королівству потрібна допомога, адже трон посів хвалько та нездарисько. І тепер Ліліпутії загрожують похмурі перспективи. Без доброго та відважного велетня Гуллівера ці палацові справи аж ніяк не вирішити. Мандрівник опиниться в центрі запаморочливих подій разом із вірними друзями — Марсі, Фрелоком та мишеням Пі. На них чекатимуть небезпечні випробування, підступні вороги і відчайдушні погоні. Але тут така річ: самому Гулліверу теж дуже потрібна допомога, бо все його життя раптово пішло шкереберть...

Gulliver
Films

95
ANIMATION
STUDIO

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8916-1

9 786171 289161

ГУЛЛІВЕР ПОВЕРТАЄТЬСЯ

ЧИТАЙ КНИЖКУ, ДИВИСЬ МУЛЬТФІЛЬМ

Гуллівер повертається

Gulliver
Films

КСД

95
ANIMATION
STUDIO

Гуллівер повертається

Gulliver
Films

95
ANIMATION
STUDIO

ХАРКІВ
2021 КСД

Сувора Чорна Вежа, що причаїлася між стрімких морських скель, усередині скидалася на занедбану комору й пахла мишами. Проте портрети поважних панів і дам у багатих королівських шатах та коштовних коронах, які освітлювали натикані у стіни смолоскипи, давали зрозуміти, що ви потрапили зовсім не туди, де зазвичай зберігають окости й сир і водяться миші. Хоча щодо останнього Гуллівер не був упевнений. Щойно він тут опинився, звісно, подолавши перед тим смертельну небезпеку та величезні труднощі, як одразу побачив руде мишеня, що потрапило в пастку.

Тримаючи за щогою велетенський шмат сиру, мишеня крєктало, голосно сопіло й щосили тягнуло обома лапками свій хвіст, що застряг у мишоловці.

o

o

Гуллівер підійшов ближче. Переляканому мишеняті він видався справжнім велетнем, аж воно присіло від жаху. Принишкло, намагаючись стати невидимим, і, наскільки дозволяв затиснутий мишоловкою хвіст, позадкувало до стіни. Але тут його дорогоцінний сир, із яким несила було розлучитися навіть під загрозою смерті, наче корок із пляшки, вилетів йому з рота.

— Тс-с, тихо! — приклав палець до губів Гуллівер.

Мишеня того не чуло й не бачило, бо затулило очі лапками і приготувалося померти.

Гуллівер гмикнув і простягнув руку до бранця, тицьнувши його у м'яке черевце.

Мишеня ще більше зіщулилося, перетворившись мало не на м'ячик. Гуллівер поворушив пальцем, відкинув замок мишоловки і вивільнив тоненький хвіст рудого бранця. Мишеня, відчувши волю, прибрало лапки від писка й несміливо розплющило спершу одне око, потім інше. Втямивши, що до чого, воно радо тріснуло вухами, одне з яких було добряче подерте, а на іншому теліпалася піратська сережка.

Річ у тім, що мишеняті завжди хотілося бути піратом, та все якось не випадало. Воно змалку мріяло, як, замість

вештатися темними підвалами та задушливими коморами, стоятиме на містку справжнього корабля з чорними вітрилами й моторошним прапором із черепом та кістками і, долаючи перешкоди, пливтиме вперед, до гучних перемог, щоб усюди тільки й балачок було, що про хоробру мишу, яка наводить жах на всіх, хто перебуває на морських просторах, і збирає щедрю поживу з усяких простаків, що опиняються в неї на шляху.

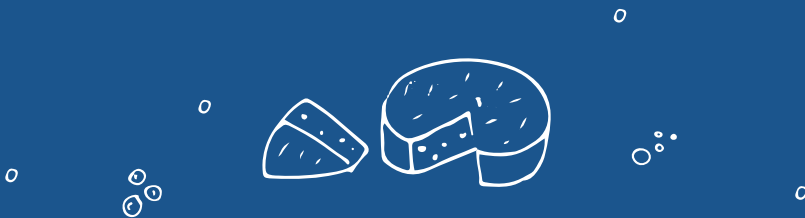
Але життя штука непроста, і, замість бути володарем моря, мишеня й досі вчиняло набіги на звичайні комори та буфети. А про його мрію свідчила хіба що піратська сережка у вусі, яку воно колись знайшло на дорозі.

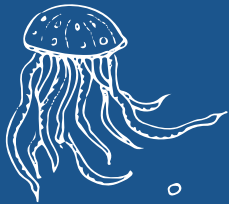
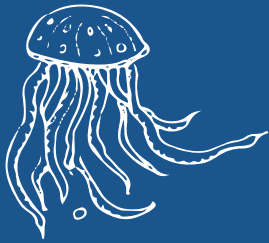
— О, то ти бувалий пірат, як я подивлюся... — зробив хибний висновок Гуллівер і посміхнувся.

Мишеня махнуло лапкою, мовляв, зараз не до того, побожно пасучи очима свого визволителя, навпомацки підбрало з підлоги сир і простягнуло його Гулліверові.

— Я такого не їм, — скривився він, — але однаково дякую.

Мишеня покрутило на всі боки свою здобич, шукаючи в ній якісь вади, про які, можливо, йому було невідомо, але зрештою, так і не знайшовши, швиденько закинуло сир до рота. З насолодою проковтнуло

й кумедно вклонилося на знак подяки за своє визволення.

— Ой, облиш це, — махнув рукою Гуллівер і пішов собі далі.

Він проминув охоронця, який стояв біля стійки зі зброєю, спираючись на алебарду. Це було дуже просто, бо той спав на посту і притому щосили хропів. Хропли і його товариші, заснувши за столом, що стояв неподалік, але Гуллівер про всяк випадок сповільнив кроки.

Але як він не намагався рухатися нечутно, та одна дошка під його ногою пронизливо зарипіла. Її рипіння у нічній тиші пролунало наче сурма і змусило Гуллівера зупинитися. Він не на жарт перелякався, але нічого страшного не сталося. Так само потріскували смолоскипи на стінах, так само хропли охоронці. Щоправда, на додачу до цього десь попискувало мишеня, але Гуллівер не звернув на це уваги і ступив іще один крок. Нова дошка зарипіла голосніше за попередню. Не чекаючи, що буде далі, Гуллівер хутко стрибнув. Уже в повітрі (на диво вчасно) він зрозумів, що цього не слід було робити, і тут-таки гепнувся, немов жаба, саме

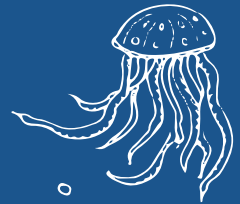
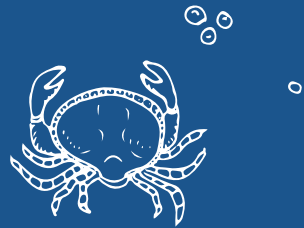
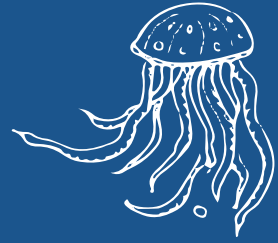

туди, де дошки взагалі вільно лежали на підлозі.

Не в змозі зарадити своєму лиху, Гуллівер, наче у сповільненій зйомці, спостерігав, як вільний кінець однієї з тих клятих дощок перекинув стійку зі зброєю, і геть усе, що там було, посипалося донизу... Впасти ж на підлогу чомусь не поспішало.

Гуллівер протер очі, та зброя, однак, хитаючись і погойдуючись, все ще висіла у повітрі. Він придивився і побачив, як його новий знайомець стоїть, наче в цирку, на одній задній лапці, іншою тримає важелезну алебарду, обома передніми — булаву та сокиру, а на носі в нього балансує меч. І щойно Гуллівер подумав, що мишеняті так довго не встояти, як воно втратило рівновагу й упустило додолю все, разом з алебардою, яка полетіла прямісінько у сплячого охоронця.

Гуллівер не встиг роздивитися, куди саме потрапила злочасна алебарда, як охоронець почав щосили волати. Від того крику першим прокинувся його начальник, побачив Гуллівера й гаркнув на всю вежу:

— Хапай його!

Але перед тим як порушник спокою зробив бодай крок, мале мишеня видерлося по його одежі й учепилося йому в плече. І отак, разом із мишею, Гуллівер помчав сходами, що вели кудись нагору, де були двері — а отже, надія на порятунок. Та це була марна надія, бо з-за тих дверей зненацька з'явився ще один охоронець, завбільшки, мабуть, такий, як усі, хто був унизу, разом.

Гуллівер розумів: іще трохи — і його неодмінно схоплять, але в нього не було жодної годящої ідеї стосовно того, як викрутитися з халепи. Хіба що... Він примірявся, стрибнув до балки нагорі й учепився в неї руками, перекинувся на іншу, що нависла над пузатим охоронцем, опинившись таким чином позаду нього. Розгойдався і щосили штовхнув здорованя просто на його колег, і вони всі разом, наче кеглі в боулінгу, скотилися по сходах.

— Страйк! — не втримався від вигуку Гуллівер і щез за дверима, ретельно зачинивши їх за собою.

Роздивлятися навкруги не було часу, але й одного погляду вистачило, щоб зрозуміти: він потрапив куди треба. Мета подорожі була досягнута: тронна зала сяяла перед Гуллівером в усій своїй величі, а це означало, що пожива вже майже у нього в кишені. Варто лише простягнути руку. А от із цим виникла проблема, бо куди її простягати, було геть незрозуміло: попід стінами стояли великі важкі скрині без особливих прикрас, на столах

та комодах — трохи менші, але з деяким оздобленням, а біля них уже зовсім малі й геть розцяцьковані.

Гуллівер похапцем відчинив пару великих скринь, зазирнув у менші й, не роздивляючись, кинув за пазуху кілька малюсіньких. Тоді знову повернувся до великих скринь і вже у третій чи четвертій відшукав те, за чим прийшов сюди: коштовну королівську корону. Гуллівер тільки встиг нап'ясти її собі на голову й на додачу кинути в кишеню пару-трійку золотих монет, як двері голосно затріщали: ззовні хтось напирив на них. Вони ще трохи протрималися, а потім

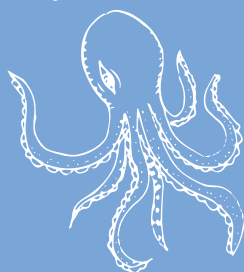
широко розчохнулися, впустивши досередини начальника охорони.

За ним до зали влетіли його підлеглі й оточили Гуллівера, який із золотою короною на голові, мишею на плечі та оголеною шпагою в руці вже стояв, готовий до поєдинку.

— Як ти смієш торкатися корони великого короля Луперсберга, дрібното? — грізно звів брови начальник охорони.

Гуллівер глянув на маківку охоронця, яка не сягала йому носа, і глузливо відказав:

— Це ти мене назвав дрібнотою?!
Мишеня, сидячи на плечі Гуллівера,
схвально закивало головою.

— Так! Ти хоч знаєш, із ким зв'язався? — гримів начальник. — Для таких, як ти, в мене є особлива інструкція. Її мені видав особисто наш великий король! Спершу я згодую тебе зграї піраній, тоді згодую цих піраній зграї свиней, потім заріжу свиней, свині підуть на корм хробакам...

— То пан начальник воліє згодувати свиней хробакам?! — перебив його Гуллівер. — Щось нечуване!

— ... тоді візьму вудку, начеплю тих хробаків на гачок, — провадив начальник, не зважаючи на зауваження, — і наловлю риби!

— Риба вже була! Ви повторюєтеся, шановний, — зазначив Гуллівер, ледь стримуючись, щоб не покритити пальцем біля скроні.

— То були піраньї, а зараз я тобі кажу про форель! — поважно промовив начальник.

— А, втямив. Слухаю далі. — Гуллівер зрозумів, що той безнадійний.

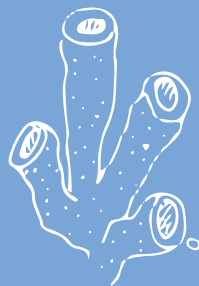
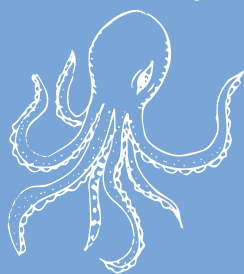
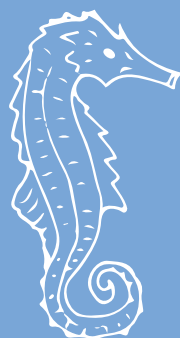
— Тоді я цю рибу засмажу і з'їм!

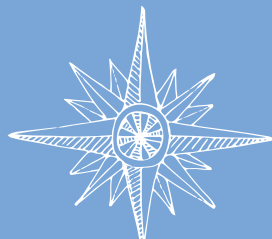
— А як ви вважаєте, чи не краще засмажити піраній, що з'їли мене? — вкрадливо запитав Гуллівер.

Начальник охорони розгублено почував потилицю, від чого його го-
строверхий шолом кумедно насунувся на носа.

— Ні, бо це... Бо так... Тому що...
Тому... Ти не знаєш, із ким ти зв'язав-
ся! — випалив він, посунув шолом на
місце й вихопив величеський меч, на-
багато більший за нього самого. Од-
нак здоровезний охоронець, який весь
час стояв за спиною свого начальника
і слухав усю цю балаканину, не витри-
мав, грубо його відштовхнув, ступив
наперед і без зайвих слів кинув у Гуллі-
вера сокирою.

— Упс! — мовив наш герой, так не-
вимушено ухиляючись від сокири, ніби
все життя тільки тим і займався. Але
він не завважив, що цього разу в нього
на плечі миша. Смертельна зброя вже
була за міліметр від Гулліверового пле-
ча, де сиділо мишеня, і неодмінно вко-
ротила би малому віку, але наш герой
в останню мить зумів вивернутися,

і сокира вкоротила тому лише вуса, відновивши таким чином симетрію, бо доти вони чомусь були закороткими з одного боку.

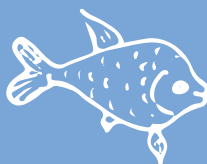
Мишеня пискнуло й згорьовано притулило лапки до писка.

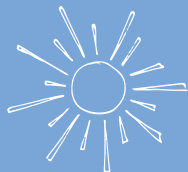
— Слухай, тобі так навіть краще, — заспокоїв його Гуллівер, ухияляючись на цей раз від меча і спостерігаючи, як той розбиває вікно та як на всі боки розлітаються друзки.

— Хапай дрібноту! — заверещав начальник, ставши посеред кімнати, і всі охоронці, не роздумуючи, накинулися на свого командира.

— Телепні! Бовдури! Не мене! Його хапайте! — хрипів начальник, відбиваючись од своїх підлеглих.

Поки охоронці міркували, що до чого, Гуллівер підбіг до розбитого вік-

на, розправив свій довгий плащ, відкинув волосся, що каштановою хвилиною впало йому на очі, пригладив куций хвостик, у який воно було зібране на потилиці, а тоді став на краю і, прибравши героїчної пози, проголосив:

— Запам'ятайте цей день назавжди! Сьогодні вас обікрав великий, неперевершений, симпатичний, дехто навіть сказав би «прекрасний», — він перейшов на скоромовку, — і я цього не заперечую... непереможний хлопча на ім'я... Гуллівер!

Мишеня нетерпляче закрутило головою й засмикало свого друга за комір, мовляв, досить слів, поглянь навколо!

— Ну добре, нехай буде по-твоєму, — знехотя погодився Гуллівер і, розкинувши руки, наче вправний стрибун у воду, полетів разом із мишеням у море, де на них уже чекав корабель.

Ранок наші герої зустріли на борту вітрильного судна, що за свій довгий вік встигло побувати в багатьох бувальцях. Легкий вітерець ледь напинав вітрила, і корабель, порипуючи щоглами та канатами, граційно линув по спокійній воді, у якій віддзеркалювалися перші промені сонця. Зовсім скоро воно піднялося вище й заграло на золотій короні, яку Гуллівер знову нап'яв собі на голову.

— Хвала і слава новому володареві корони Луперсберга! — проголосив він у стилі королівських глашатаїв і, одразу втративши інтерес до своєї вистави,

не дивлячись, жбурнув корону до купи таких самих корон позаду себе. — Ох і нудно! До речі, як тебе звати? — спитав Гуллівер у мишеняти.

— Пі! — виголосило мишеня.

— Радий знайомству, Пі. — Гуллівер подав йому руку. — А я — Лемюель Гуллівер. Цікаво, як мишачою буде «Гуллівер»?

— Пі, — промовило мишеня не дуже впевнено.

— Що? Так само «Пі»? — здивувався Гуллівер. — Виходить, ми тезки.

Малий хотів був заперечити, але в цю мить щось важко стукнулося об корабель.

Гуллівер та Пі швиденько перехилилися через борт. Поважний чоловік із пишними вусами випростався на повний зріст у маленькому човнику, що притулився до борту, і дивився кудись удалину.

— Агов, друже, ми тут! — гукнув йому Гуллівер.

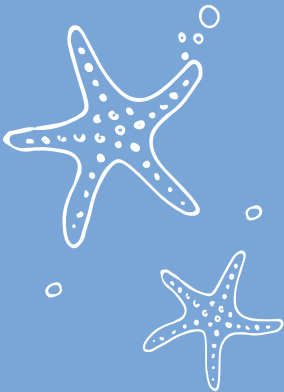
— Та я в курсі, — озвався чоловік. — Просто перевіряв, чи немає хвоста...

Пі зневажливо пхикнув і запитально підняв брови.

— Та ні, хвоста в переносному значенні, — пояснив йому Гуллівер, спостерігаючи, як дивний чолові'яга дереться нагору по мотузяній драбині.

— Листоноша Пабло вітає вас! — урочисто виголосив чоловік, ступивши на палубу, і простягнув руку Пі. — Ти Гуллівер? Багато чув про тебе.

— Кхм... — тільки й спромігся промовити справжній Гуллівер.

— Я думав, що ти трохи більший... — провадив листоноша далі, але Гуллівер його перебив:

— Взагалі-то Гуллівер — це я!

— А? Що? Правда? — здивувався листоноша. — Знаєте, ви дуже схожі. Наче двоє близнюків, — запевнив він. — А як звати мишу?

— Його звати Пі, — ображено відказав Гуллівер.

— Карл? — недочув листоноша.

— Ні, не Карл, а Пі! — загорлав Гуллівер.

— Отже, Карл, ясно, — підтвердив листоноша. — Як на мене, не найкраще ім'я для миші. Не мишаче взагалі.

— Ну, як на мене, «Пабло» теж не найкраще ім'я для листоноші, — мстиво промовив Гуллівер.

— А я й не заперечую, — погодився той. — Ну, щасливої дороги, сім футів під кілем!

Листоноша рушив до своєї мотуз'яної драбини.

— Хвилиночку, шановний! Ви ж не для цього до нас завітали, — нагадав Гуллівер, — хіба ні?

— А! Так, так, є таке. Ну? — спинився листоноша.

— Що «ну»? — не зрозумів Гуллівер.

— Ну-у-у?.. — протягнув листоноша, явно чекаючи чогось від Гуллівера.

— Кажіть уже свою новину. Це ж ви привезли послання! — нагадав Гуллівер.

Листоноша подивився на нього так, ніби бачив уперше.

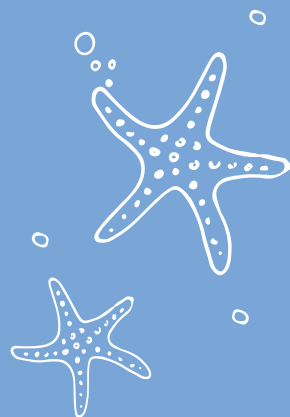
— А, є таке. Але ти... ти постійно мене перебиваєш. Слова ніяк вставити! — бурмотів він, порпаючись у себе за пазухою, крекчучи й скиглячи: — Кхе, бік свербить, як скажений. Усю дорогу мені життя не давав. — Листоноша з насолодою почухав бік. — Ох! А, так, тепер краще. Ну от, тепер послання. Хех.

Він нарешті дістав цидулку, швидко пробіг її очима й виголосив:

— «Не забудь купити мазь та клізму, старий ти дармоїде...»

Гуллівер із Пі витріщилися на нього.

— Ой, ні-ні-ні, — схаменувся листоноша, — це не те. Це особисте. Зараз.

Він іще трохи подлубався у пазусі, покректав і таки витяг на світ божий щось більш схоже на лист.

— Оце вже краще! — задоволено зауважив він і голосно прочитав: «Друже Гуллівере! Ми в халепі. Будь ласка, допоможи. Твій друг Фрелок».

— У моїх друзів неприємності! Пі, негайно піднімаємо всі вітрила! — стрепенувся Гуллівер.

— Мені теж час іти, — сказав листоноша, хоча його ніхто й не питав. — У мене ще стільки всього... Але ці плескання язиком! Розмови, розмови й розмови... Без упину. А я теж поспішаю. Роботи — як тюльки в морі, а вони все базікають і базікають... перебивають і перебивають...

— Дякую за лист, Пабло! — перебив його Гуллівер.

— До зустрічі, Гуллівере. — Листоноша потиснув йому руку. — Ще зустрінемося, Карле. — Він потиснув лапку мишеняті й пробурмотів, сподіваючись, що його не чують: — І нащо ото було називати мишу Карлом? Кхм... Просто жах якийсь. Ну хто називає мишу «Карл»? Га? Нуль фантазії. Що за люди!..

Напевне, він би ще довгенько так просторікував, якби не перечепився ногою за один із канатів і не полетів сторч головою просто у воду.

— І пам'ятайте! У Ліліпутії небезпека чигає на вас на кожному кроці! — долинуло з-за стіни бризок, які зливою накрили Гуллівера та Пі.

Мокрі як хлющ, вони стурбовано дивилися на листоношу, який борсався серед хвиль, та, схоже, йому це

неабияк подобалося. Скоро навколо нього закружляли великі плавці, дуже ймовірно, акулячі, але листоноша все одно весело махав рибиною вслід кораблю, тобто махав він, звісно, рукою, але до неї вже причепилася якась рибина.

— Пі-і, — стурбовано мовило мишеня.

— Я теж так вважаю, — погодився Гуллівер, — його неодмінно з'їдять акули. От побачиш!

Ліліпутія була невеликим островом у смарагдовому океані, що потопає у зелені та променях південного сонця, і жили там звичайні, а подекуди навіть милі люди. Вони пишалися своєю країною, а особливо містом Мільдендо, яке розташувалося на самісінькій вершині мальовничого пагорба і було столицею цієї казкової землі.

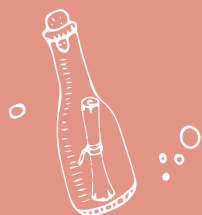
Але так було не завжди.

Колись, іще за часів дідуся, а може, навіть і прадіда (тепер уже ніхто не пам'ятає цього напевне) нинішнього короля Ліліпутії, сталася одна незначна подія: за сніданком цей дідусь чи прадід (не забувайте, він був іще маленький) поранив собі пальчик об шкаралупу вареного яйця.

Подія ця не мала б жодного продовження, якби король, а отже, батько цього малюка, не зв'язав докупити порізаний пальчик сина з тим, що яйце до сніданку було очищене з тупого кінця.

Варто зауважити, що звичай розбивати яйця з тупого кінця був притаманний усім жителям Ліліпутії

впродовж багатьох століть і весь цей час не викликав жодних незручностей. Але король видав указ, згідно з яким усім ліліпутам відтепер під страхом смерті заборонялося розбивати варені яйця з тупого кінця.

Більшість законослухняних громадян підкорилася, але інші збунтувалися і повстали. Опір тривав надзвичайно довго. За цей час один король втратив життя, інший — корону, а понад десять тисяч фанатиків-тупоконечників пішли на смерть за відмову розбивати яйця з гострого кінця. Ті, хто дивом урятувався, створили військові загони й стали чинити опір зі зброєю в руках, але були нещадно биті армією Ліліпутії і переховувалися на території сусідньої країни Блефуску, королі якої всіляко підтримували їхні протиправні дії.

Настали тяжкі часи. Щоб якось навести лад, у Ліліпутії була оголошена поза законом не тільки діяльність тупоконечників, а й їхня ідеологія та книжки. І на додачу прихильники цих зрадників були позбавлені права обіймати державні посади. Королі Ліліпутії та

УДК 821.111(73)-31

Г94

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Літературна адаптація Вікторії Цибульської

Дизайнер макета Анастасія Попова

Літературно-художнє видання

Автор сценарію Майкл Раян

Гулівер повертається

Для читання дорослими дітям

Головний редактор *С. І. Мозгова*

Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*

Редактор *Т. О. Небесна*

Художній редактор *А. О. Попова*

Технічний редактор *В. Г. Євлахов*

Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 01.07.2021. Формат 70x100/16. Друк офсетний.
Гарнітура «Metropolis». Ум. друк. арк. 18.06. Наклад 4000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля». Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24. E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»

61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.

www.globus-book.com

Гулівер повертається / автор сценарію Майкл Раян. — Харків : Книжковий Клуб Г94 «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 224 с.

ISBN 978-617-12-8916-1

Яскрава книжка за мотивами однойменного анімаційного фільму «Гулівер повертається». Захоплива новелізація карколомної пригоди від Джонатана Свіфта. Ідея мультфільму Студії «Квартал 95».

Запеклому мандрівнику та авантюристу Гуліверу надходить терміновий лист з Ліліпутії. Королівству потрібна допомога, адже трон посів хвалько та нездарисько. І тепер Ліліпутії загрожують похмурі перспективи. Без доброго та відважного велетня Гулівера ці палацові справи аж ніяк не вирішити. Мандрівник опиниться в центрі запаморочливих подій разом із вірними друзями — Марсі, Фрелоком та мишеням Пі. На них чекатимуть небезпечні випробування, підступні вороги і відчайдушні погоні. Але тут така річ: самому Гуліверу теж дуже потрібна допомога, бо все його життя раптово пішло шкереберть...

УДК 821.111(73)-31

ISBN 978-617-12-8916-1

- © Gulliver Films Ltd., власник майнових прав на сценарій «Гулівер повертається», 2021
- © Michael Ryan — автор сценарію «Гулівер повертається»
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021